

Dureri din oameni

Gabrielaa

Mă dor oamenii
iviți răzleț în amintiri bolnăvicios de goale
prin colțuri neștiute de memorie
și vis
călători trecuți
dincolo de timp
prea din timp
în unica devenire legată de cer
veșnicie
fumegând prin candelă.

mă dor oamenii
în delirul singurătății cimentată
străini de loc
de pași străini
amari și duri
cu vechi dureri lipite
de carne
și de gând

Mult mă dor oamenii
deveniți ziduri în mine
cu margini nedeslășite
de ceață
un sens absurdului sau
echilibrului plată
ce nu știu de mă protejează
sau îmi opresc primaverile
îernându-le

Au rămas oameni în mine
au rămas urme de oameni în mine
oameni triști,
oameni goi
imagini și ploi
și atâta vor să poată
că de-ar putea ce sunt
lumină-ar fi
și nu pământ